

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Incitamenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.II. Periculum perdendæ salutis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55553](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55553)

quantò magis mihi timendum est illud fulmen: non invenio opera tua plena: (mmm) inventus es minus habens; (nnn) præsertim cùm non justificetur in conspectu tuo omnis vivens. (ooo) Hinc meritò pavore & tremore concutiuntur omnia ossa mea, & expavescit anima mea valde; dum intonas super me judicia tua Domine. (ppp) Nihilominus cùm hic rigor reddendæ olim rationis de neglecta perfectione potens incitamentum sit ad eam toto nisu tendendi, amplius confige timore tuo carnes meas, ut à judiciis tuis vehementiùs timeam, (qqq) eorumque asperitatem sanctiori vita præveniam, mitigemque.

§. II.

Periculum perdendæ salutis.

I. I. **Q**UAMVIS rigor reddendæ rationis ejusmodi cœlestium donorum & annexæ sanctitatis decoctoribus ingens argumentum trepidandi sit; nihilominus

I. Dantur, qui, nisi fiant sancti, erunt reprobi.

(mmm) Apoc. 3. v. 2. (nnn) Dan. 5. v. 27.
 (ooo) Psal. 142. v. 2. (ppp) De imit. Christi
 ibid. (qqq) Psal. 118, v. 120.

hilominus non minùs efficax timendi, tremendiq̃ue iis ratio est probabile illud perdendæ salutis periculum, quod incurrunt haud pauci, qui virtutis solidæ incuriosi vivunt. Probabilitas hujus discriminis nititur sequenti fundamento, quod varia sacræ Paginæ loca omnino credibile reddunt; nempe dantur aliqui, qui nisi fiant perfecti, erunt damnati: qui medium non habent: aut erunt sancti, aut reprobī. Ut rite percipiar, uberiùs meam explico mentem.

Supremus ille humanæ fortis Arbitr DEUS aliquas subin animas cœlo asserere statuit, quasi (ùt ita loquar) disjunctivè aliquem illis gloriæ gradum assignando, nempe vel hunc summum, vel istum medium, aut illum denique infimum; ita quidem, ut nisi pervenerint ad sublimem gradum gloriæ A, decernat illis conferre medium gradum gloriæ B; & nisi etiam ad hunc eluctentur, eis destinet infimum gradum gloriæ C, non quidem affectu (ùt ajunt) *illimitato*, & ad infinitos

ejusmodi gradus sese extendente; sed intra certos, ampliores tamen, limites coarctato.

Exempli gratia Æternum illud Eus (nostro cogitandi modo) ita discurret: si Petrus consenserit omnibus gratiis à me ipsi tribuendis, dabo ipsi eminentem illam sedem gloriæ A; si verò aliquibus solùm, potioribus tamen, responderit, beabo ipsum altera illa inferiori sede gloriæ B.

Ejusmodi decreta in DEO existere, constat ab inductione. Sic plurimi Beatorum, si omnibus semper auxiliis æquali fidelitate auscultassent: si nullis unquam leves dissensissent; majoris nunc felicitatis corona in coelis redimiti splenderent. Sed quia humana fragilitate superati, subinde ejusmodi instinctus surda aure praterierunt, folio minùs alto nunc insident, sublimiore gavisuri, nisi suis partibus saltem subin inconstantes defuissent. Igitur hos DEUS ita prædestinavit ad excelsiorem vitæ immortalis thronum,

ut

ut simul ad inferiorem eos admittere statuerit, si illum eminentiorem non fuerint assecuti.

Contrà verò eadem Æterna Mens aliquas animas specialibus donis præveniendas, & quas peculiari amore *in manibus suis descriptas, coram oculis semper* habet; (a) has, inquam, ita definitè vocat ad excelsum hunc in individuo gradum gloriæ A, ut nisi ad hunc singillatim gradum per excelsam pariter perfectionem eluctati fuerint, ad nullum humiliorem sint admittendi.

Exempli gratia Trinitas illa Sacrosancta divino Senatusconsulto ita rem definit: concedam Petro hanc determinatam seriem magnarum prorsus gratiarum, quibus si bene usus, hunc N. sanctimonix apicem attigerit, ad hoc pariter N. beatæ visionis culmen eundem elevabo. Quodsi verò, prodigæ huic meæ erga eum beneficentiæ perfidè resistendo, excellentem

F 4

hanc

(a) Isa. 49. v. 16.

hanc virtutem assequi temerè neglexerit, non tantùm illustrem illam beatitudinis sedem ei negabo, sed substractis insuper efficacioribus auxiliis eundem permittam labi in gravem noxam, huicq̄ue immori, ac perire.

Et pro his, ajo, medium non dari: ejusmodi nisi fiant sancti, erunt reprobi: tales nisi in regno coelorum fuerint primi, erunt nulli: hi nisi evadant perfecti, erunt damnati. Quia DEUS eorum perseverantiam finalem ita absolutè annexuit huic altiori sanctitatis gradui, ut si ad hunc non fuerint eluctati, ob negandas potentiores gratias nullum inferiorem alium sint obtenturi; ac ipsa demum salute ob committenda ab ipsis flagitia privandi. Quod autem æquissimum sapientissimumq̄ue illud Numen ejusmodi decreta de mortalium *quibusdam* ab æterno formaverit, divini Libri luculenta suppeditant argumenta.

Primum depromit Matthæus, hæc de Christo narrans: *advocans JESUS*
parvu-

parvulum, statuit eum in medio eorum,
 & dixit: amen dico vobis, nisi conversi
 fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non
 intrabitis in regnum cælorum. (b) id
 est, (ut interpretatur Lyranus) nisi con-
 versi fueritis ab hac ambitione vestra,
 & efficiamini sicut parvulus, imitantes
 ejus humilitatem: nisi vos sublimem il-
 lum demissionis gradum acquisiveritis per
 laborem, quem pueri habent per naturam,
 non intrabitis in regnum cælorum. (c)
 En! non solum minatur Salvator, eos
 non fore primos Religionis divinæ
 signiferos magnosve sanctos, sed ne
 quidem salvos.

Jam sic: Apostoli si his Christi mo-
 nitis non auscultassent, æternum pe-
 riissent; id enim clarè significant hæ
 voces: *nisi efficiamini: non intrabitis.*
 Non autem coelo exclusi fuissent præ-
 cisè propter illam ambitionem, qua
 inter se disceptabant: *quis illorum vi-*
deretur esse major; hæc enim unanimi
 Interpretum sententia lethalis haud fue-
 rat. Ergo cœlesti patria exulassent ob

F 5

ne-

(b) Matth, 18. v. 3. (c) in cap. 18. Matth.

neglectum celsiorem illum demissionis gradum, ad quem sectandum peculiari instinctu impellebantur. Non quidem ac si solus hic defectus sufficiens causa fuisset, damnationis fulmen in eosdem intorquendi: sed quia DEUS illorum beatitudinem huic determinato perfectionis gradui ita alligaverat, ut si illum consequi omisissent, in gravia postmodum lapsi, sempiternum interiissent. Ex quo abunde liquet, dari aliquos, qui nisi fiant perfecti, erunt damnati; cum ex horum numero ipsi etiam principes christianæ legis Magistri ac Præcones fuerint.

Alterum id asserendi fundamentum eruitur ex illis Christi, quibus Petrum ante ultimam cœnam allocutus est, verbis: *si non laveris te, non habebis partem mecum.* (d) Nam ex una parte hæc oppositio Petri, dicentis: *non lavabis mihi pedes in æternum:* (e) omnium iudicio mortiferi criminis limites non attigit. Ex altera verò parte Jesum per

(d) Joan. 13. v. 8. (e) Ibidem.

per has voces : *non habebis partem mecum*, ipsam beatæ æternitatis jacturam intentâsse, post S. S. Augustinum, & Basilium autumant Salmeron, Lyranus, Simon de Cassia cum aliis. (f) Ergo Petrus æterna felicitate privatus, orco in prædam cessisset, nisi hoc sanctimonix obstaculum (illam ajo nimis humilem repugnantiam) è medio sustulisset : nisi præstantem illum cæcæ obedientix apicem conscendisset. Er-

go

(f) Salmeron Tomo 9. Tract. 7. in hunc versum ; ubi sic : *NON HABEBIS PARTEM MECUM*, minatur Christus amissionem rei tam desiderata, quàm est æterna felicitas, quæ metaphoricè dicitur pars sive hereditas juxta illud psalmi 72: *PARS MEA DEUS IN ÆTERNUM*. Alii quidem eadem verba sic interpretantur : *non eris participes convictis & consuetudinis meæ : à meo te expellam consortio*. Verùm præstat prior intelligentia, ut minetur expulsionem de æterna beatitudinis parte, ut Augustinus, & Basilius Sermone de DEI judicio exponunt.

Lyranus in idem cap. 13. Joannis sic commentatur : *quia Christus volebat simpliciter hoc facere, (id est lavare pedes) Petrus de necessitate salutis tenebatur sustinere ; alias separandus à JESU, qui salus interpretatur*.

Simon de Cassia de Passione Domini Salvatoris Lib. 13. fol. 711. hæc habet : *unde, cum dicitur : NON HABEBIS PARTEM MECUM, idem est ac : non erit tua beatitudo mecum.*

go sunt, pro quibus medium non datur: qui in cœlo, nisi sint primi, erunt nulli.

Exemplo pariter nobis fit adolescens ille, qui à Servatore nostro ad magnæ sanctitatis culmen invitabatur his verbis: *si vis perfectus esse, vade, vende, quæ habes, da pauperibus, & veni sequere me.* Verùm, cùm his ille auditis, contristatus in verbo, abiisset mœrens, (erat enim habens multas possessiones) circumspiciens JESUS, ait discipulis suis: *quàm difficile tales in regnum DEI introibunt. Facilius est, camelum per foramen acûs transire.* (g)

Qua locutione, vestita carne Divini Patris Sapiaentia, fat apertè significabat, juvenem hunc, quamvis tunc etiamnum innocentem, tamen ob contemptam, ad quam vocabatur, perfectionem in summo perdendæ salutis periculo versari. Id enim fat clarè loquebantur illi Servatoris tristes ob-

tutus

(g) Matth. 19. v. 16. & seq. Marci 10. v. 21. & seq.

turus gemitusque; præcipuè verò illorum verborum vis: *quàm difficile tales intrabunt; facilius est camelum transire.* Quid enim hæc aliud quàm anticipem & periculosam illius animæ fortem denotabant? Quin imò non desunt Auctores, qui illum omnino periüsse contendant.

Superi! Adolescens hic cœli cupidissimus erat: *quid faciam, aiebat, ut vitam æternam percipiam? Quid adhuc sibi desit, sollicitè interrogabat.* Omnia mandata à juventute sua custodierat: nulla adhuc capitali noxa Supremam Majestatem offenderat: primam innocentia stolam hucusque illibatam servaverat; propterea *intuitus eum JESUS, etiam dilexerat.* Et nihilominus postea, graviore scelere contaminatus, credibiliter sempiternum interiit; quia ad excelsiorem sanctimoniam appellatus, cœlestibus monitis obsequi renuit. Nempe etiam pro hoc non dabatur medium; cum noluerit esse sanctus, probabiliter evasit reprobus.

Eadem

Eadem fuerat fors illius Ephesiorum Episcopi, ad quem Beatus Joannes frequentia scribere fuerat iussus: *hæc dicit, qui tenet septem stellas in dextera sua, qui ambulat in medio septem candelabrorum aureorum: scio opera tua, & laborem, & patientiam tuam, & quia non potes sustinere malos: quia odisti facta Nicolaitarum, & sustinuisti propter nomen meum, & non defecisti. Sed habeo adversum te, quod charitatem tuam primam reliquisti. Memor esto itaque, unde excideris: & age pœnitentiam, & prima opera fac. Sin autem, venio tibi, & movebo candelabrum tuum de loco suo, nisi pœnitentiam egeris.* (h) Hæc Joannes illius Ecclesiæ Prælato, & quidem jussu Numinis.

Episcopus hic (ut opinatur Cornelius à Lapide (i) cum pluribus aliis) S. Timotheus fuerat, dilectus ille Pauli discipulus. Illius odium, quo vitia averfabatur: illius ardor, quo pro
DEI

(h) Apoc. 2. v. 1. & seq. (i) In cap. 2. versum 1. Apoc. Joannis, ubi dicit, hanc opinionem esse communem.

DEI gloria laborabat : illius patientia, qua adversitates amore fidei constanter tolerabat, ejusmodi erant, ut ab ipsomet Christo magnis encomiis de- prædicari meruerint. Defectus, qui ipsi tam amarè exprobratur, ex mente Interpretum venialis culpæ malitiam non excefferat : solùm irrepens aliquis tepor fuerat : levis non nisi remissio erat primi illius fervoris, quo initiò sese servitio DEI salutique animarum impenderat. (k)

Et tamen nisi quantocyus languorem excutiat, nisi resumpto priori animo ad virtutis culmen constanter eniti pergat, candelabrum ejus loco movendum esse, eidem divinitus denunciatur. Et licèt per hanc candelabri

(k) Cornelius à Lapide loc. cit. in vers. 4; ubi sic : videtur hic Episcopus nonnihil intepuisse in prædicando verbo DEI, in labore convertendi Ephesios, eò quòd videret Judæos & Gentiles Diana Ephe- siæ cultores sibi pertinaciter obsistere. Unde partim ex pusillanimitate & tepore, partim ex prudentia hu- mana, suggerente, quòd pacis causa oporteat remissius agere &c. de pristino evangelizandi ardore nonnihil remisit : fuitque hoc ejus peccatum veniale, non le- thale.

labri motionem Explanatores communiùs intelligant solam *ejus amotionem ab episcopatu*, (1) aliasque temporarias calamitates eidem, nisi pœnitentiam egerit, immittendas; tamen non desunt, qui per eam significari velint etiam cœlestis patriæ amissionem, quam is incurrisset, si majoris perfectionis studium intermisisset; nisi excusso tepore ad pristinum fervorem rediisset.

Jam verò quid his reponunt illi animarum zelotes? qui, non obstante illo, cui immerfi hærent, languore, tamen cœli securos se ideo credunt, quia pro DEO multùm laborant, malis obsistunt, plurimaque adversa tolerant; licèt interea suas functiones religiosas pro inveterata consuetudine tepidè solùm & oscitanter peragant. Nam omnia hæc, imò his plura & majora egit, tulitque memoratus Præsul Ephesinus; & tamen periculum per-

dendæ

(1) Cornelius in vers. 5. *candelabrum, id est, Ecclesiam à te auferam, ne sis ejus caput & episcopus.*

dendæ salutis adiisset, nisi majori conatu & ardore ad excelsiorem sanctitudinis apicem evolasset. Nempe *judicia DEI abyssus multa*; (m) & hinc non solum adoranda sunt, sed etiam timenda; & quidem eò amplius metuenda; cum ejusmodi exempla ultima etiam hæc sæcula exhibeant.

Sancta Theresia, illa non minùs pia quàm magnanimis ac prudens virago, nisi quandam cum quodam, honestam licèt, periculosam tamen familiaritatem abrupisset: si mediocri illa virtute contenta vixisset, nec ad altiorem evadere contendisset, (ut ipsamet divino admonitu intellexit) ad tartara præceps ruisset. Proin verum est, dari aliquos, qui nisi fiant sancti, erunt damnati: qui ne quidem partem habebunt cum DEO, nisi toti sint DEI.

Et certè si multi illorum, qui vocantur ad statum religiosum, incurrunct æterni interitûs periculum, nisi invitanti obediant Numini; cur non

Pars III. G etiam

(m) Psal. 35. v. 7.

etiam credibile sit, haud paucos pariter, qui ad sectandam sanctitatem incitantur, idem discrimen subire, si furda aure divinam hanc vocem prætereant? Si enim neglectus vocationis ad sacrum Ordinem tale periculum inducit, cur non idem etiam accersere possit neglectio vocationis ad solidam pietatem? Ex his patet, veritati omnino consentaneam esse conclusionem illam, quam initio probandam assumpsi, nempe probabile esse, existere aliquos, pro quibus medium non datur: qui nisi fiant perfecti, erunt damnati: qui, nisi fuerint sancti, erunt reprobi.

II.
Probabile
est, ex ho-
rum nu-
mero te
esse.

II. Jam verò ex horum numero probabiliter etiam te esse, qui hæc legibus, luculenter convincunt tot tamque singulares naturæ dotes, queis excellis: tanta copia tot excellentium gratiarum, queis affluis: tot tamque præstantia. acquirendæ virtutis præsidia, queis abundas: illa denique peculiaris Providentia, quæ te ab ineunte ætate per tot discrimina & mirabiles even-

CUS,

tus, per tam varios anfractus ac præcipitia ad illud vitæ genus perduxit, in quo vi vocationis tuæ ad summam perfectionem eniti sub gravi noxa teneris. Id præterea sat clarè probant supera illa lumina, quibus perpetuò illustraris: continui illi instinctus, queis ad sanctimoniam impelleris: illi morfus animi ac terrores, quibus tepens identidem corriperis, angerisque. Hæc, inquam, magno certè indicio sunt, Supremum Numen amplius quid à te præ aliis petere; &, nî morem gesseris, amplius quid tibi etiam minari.

Sicut enim DEUS, utpote qui disponit omnia suaviter, & attingit à fine usque ad finem fortiter, (n) sicut, inquam, DEUS teste S. Bernardino Senensi, quando aliquem ad magnum quoddam facinus explendum destinat, etiam illi de necessariis ad id præsidiis providet; (o) ita vice versa, dum

G 2

quem-

(n) Sap. 8. v. 1. (o) Quandounque divina gratia eligit aliquem ad aliquam gratiam singularem, seu ad aliquem sublimem statum, omnia charismata donat, que illi personæ sic electæ, & ejus officio necessaria sunt. Sermone 1. de S. Joseph. in proæ-

quemquam ejusmodi subsidiis instruit, signum est, mundi Moderatorem pariter à tali singulare quicquam ac generosum exigere. Sic dum Moyse suæ legis latorem, Josue populi sui ducem, Jeremiam Israël's prophetam, Joannem Christi præcursores, Josephum ejusdem nutritium constituit, in eos quoque requisitas ad id muneris prærogativas liberali manu congest. Sed tamen vicissim etiam ab iis magnam sanctitudinem, heroicam fidelitatem, insignemque in bono constantiam requisivit. Et quis scit, an non fortè æterna beatitudine orbati fuissent, si divinam intentionem suo effectu frustrassent. Certè eos hoc casu aliquod salutis periculum incursum fuisse, à probabilitate adeò alienum non est.

Atqui etiam te magnis è cœlo adjumentis ditatum fuisse, grata memoria inficiari haud potest. Nam exempla quæ vides: institutiones, quas audis libri, quos legis: annua exercitia, geminæ collectiones, assiduæ admonitio-

nes,

nes, quotidianæ meditationes, & conscientiæ perscrutationes, tamque frequentes sacrorum mysteriorum usurpationes affatim demonstrant, abundare te remediis solidandæ virtutis. Cùm ergo providum illud omnis boni Principium media subsidia ad aliquem consequendum finem non conferat, quin hunc ipsum etiam finem intendat; quis dubitet? illud à te magnam quoque perfectionem exposcere? Quis ergo neget? insuper credibile esse, DEUM fors etiam tibi excelsum aliquem beatitudinis gradum ita definite destinasse, ut nisi ad illam in individuo sedem per sublimem pariter sanctitatem eluctatus fueris, ad nullam inferiorem sis admittendus; sed quòd, subtractis efficacioribus auxiliis, in gravia postmodum scelera lapsus, æternum sis periturus. Verbò: quis inficias ibit, probabile te perdendæ salutis periculum incurrere, nisi acquirendæ pietati solidæ pro viribus te impendas? Adeoque etiam te illorum ex numero esse, pro quibus medium non datur; qui, nisi fiant perfecti,

erunt damnati : qui, nisi in cœlo valde sublimes sint, erunt nulli.

Jam autem in tanti momenti negotio nihil dubio eventui committendum esse, ratio suadet; ubi agitur de æternitate, tutiora esse feligenda, fides jubet: ubi damnum irreparabile est, nihil periclitandum esse, sui amor dictat. Licet ergo certum non sit, mediocri cum probitate te salvandum haud esse; cum tamen credibile sit, in eorum te classe versari, qui, nisi fuerint sancti, erunt reprobi; impia temeritas foret, ancipiti aleæ rei summam exponere. Quid enim? an non temerarium quid est, discriminis hujus gravitatem agnoscere, illius sequelas pertimescere, eas etiam horrere; & tamen in illud cæco impetu se conijcere? An non vecors dementia est, has veritates scire, eas firmiter credere, etiam alios docere; & tamen temporis veterno immersum, profectus spiritualis immemorem vivere? Quid tandem demens vecordia est, si hæc non est?

At

At fortè ejusmodi decretum, ais, de me non concepit DEUS: fortè Is meam beatitatem uni solummodo gradui non ita alligavit, ut ad nullum inferiorem alium admittere statuerit. Fortè! ô vox lacrimis digna! fortè non ita alligavit: fortè non ita statuit. At fortè, ô temerarie! fortè ita annexuit: fortè ita decrevit. Ergóne fortuito casui integram æternitatem expones? ergóne incerto eventui animam, cœlum committes?

Vah! præcipitem mortalium imprudentiam! In pangendis fœderibus, ineundis contractibus, elocandis pecuniis, domibus, prædiis, certiora ubique & ætiora prensamus. solum hinc incerta & periculosa sectamur. Aliorsum profecturi, securiorem viam ingredimur: per pontum navigaturi, firmiorem navim conscendimus: medicinam sumpturi, saniores præferimus. solum hoc in negotio, quod obscurum, anceps, & in casu positum est, amplectimur. Vah! prodigas cœli mentes! quandonam tandem

dem eâdem coelestia, qua terrena, sollicitudine curabimus?

Noli, quæso, quicumque hæc legis, tibi æternùm nocere. Me si audis, quod prudentius est, elige. Nam, licèt fors eorum ex numero haud sis, pro quibus medium non datur; licèt fors DEUS mitiora circa te decreta formaverit; tamen constanti conatu comparandæ perfectioni te impendisse, nunquam pœnitebit; neglexisse autem, fors sempiternùm dolebit. Certè eam neglectui habuisse, & nocuit multis, & pœnituit innumeros. Idem ne tibi quoque eveniat, meliora propone, & sequentem veritatem aureis literis cordi inscribe: nempe *dantur nonnulli, qui, nisi fiant sancti, erunt reprobi.* Ex horum classe etiam me esse, spectatis tot tamque copiosis naturæ & gratiæ donis probabile est. Ergo probabile est, me fore damnandum, perfectus nî fiam. His seriò perpensis, quid statuas, vide. Res, quæ in discrimen vocatur, est ipsa anima. Remedium eam in tuto ponendi est solida

lida virtus. Huic procurandæ nisi impensè labores, periculum perdendæ salutis non evades. Inde, quid agendum tibi sit, conclude.

O Domine, *terribilis in consiliis super filios hominum!* (p) *timeo mihi à judiciis tuis;* (q) *quia sunt abyssus multa.* (r) Sed ampliùs mihi timeo à perversitate mea; *cujus pariter est abyssus multa.* Nam ea nî foret, non esset, cur Justitiam tuam formidarem; hæc enim exasperat rigorem reddendæ rationis. hæc inducit in periculum perdendæ salutis; dum facit, ut genuinam pietatem in postremis habeam. Sed en! *abyssus malitiæ meæ invocat abyssum Misericordiæ tuæ.* (s) da, ut posthac secundùm Apostoli tui monitum *cum metu & tremore salutem meam operer,* (t) *& per bona opera certam meam ad cœlum vocationem faciam.* (u) Fac, *ut cautè ambulem, non quasi insipiens, sed ut sapiens, redimendo tempus;*

G 5 quoni-

(p) Pſal. 65. v. 5. (q) Pſal. 118. v. 120.
 (r) Pſal. 35. v. 7. (s) Pſal. 41. v. 8. (t)
 Phil. 2, v. 12. (u) 2. Petr. 1. v. 10.

quoniam dies vitæ præteritæ malæ sunt.
 (x) Da, ut posthac acquirendæ perfectioni me totum quantum impendam. Ne fortè & ego *gemam in novissimis*; (y) ac etiam me attonet illud tuum per Ezechielem intentatum fulmen: *Ecce! ego extendam manum meam super te, & auferam à te justificationem meam.* (z)

§. III.

Industria mitigandi hunc rigorem reddendæ rationis, & evitandi hoc periculum perdendæ salutis.

UT timor malorum ob neglectam virtutem incurrendorum, quem hucusque inculcavimus, salutaris ac efficax sit, eundem non sterilem esse, sed practicum oportet & talem, qui intellectum inducat, ut scrutetur: & voluntatem impellat, ut amplectatur illa remedia, quibus ea, quæ timeantur, detrimenta eò certius declinari,
 &

(x) Ephes. 5. v. 15. (y) Prov. 5. v. 10.
 (z) Ezech. 16. v. 27.